

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Вівторок, 11 серпня 1981 року № 96 (2980)

Ціна
2 коп.

ТВАРИННИЦТВО — УДАРНИЙ ФРОНТ!

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ БУДУТЬ ПЕРЕВИКОНАНІ

По 3000 літрів молока від кожної корови зобов'язалися надати в першому році одинадцятій п'ятирічці доярка колгоспу «Аврора» Вільнянського району Любов Пічкур.

Але по всьому видно, що свої зобов'язання молода комуністка перевиконає. За сім місяців вона наділа вже по 2126 літрів молока від кожної корови.

Пічкур працює дояркою не перший рік. Комсомольці ферми обрали її гуртомкомсом. І не помилувалися — Люба в усьому відрізняється для ровесників.

Ю. ЛУЧИНСЬКИЙ.

ЗНОВУ ПОПЕРЕДУ

У соціалістичному змаганні молодих тваринників Гайворонського району комсомольсько-молодіжний колектив молочно-виробничої ферми імені 60-річчя ВЛКСМ колгоспу «Мир».

У колективі 30 чоловік, гуртомкомсом там Марфа Савченко.

Підбито підсумки змагання за сім місяців. Середній наліг на корову становить 1870 кілограмів. Найвищих одобрень досягла комсомолька Наталія Рогошина, яка наділа з початку року 3439 кілограмів молока.

О. УСАТЮК, завідувач відділом комсомольських організацій Гайворонського райкому комсомолу.

СИЛОС У ТРАНШЕІ

Забезпечити громадській худобі сити зимало — ось нині головна турбота комсомольців Олександрійського району.

Молоді комсомольці приступили до закладання сінокошу. Перед ведучим сівчанин колгоспів «Прогрес», «Перемога» та Юлія Карла Маркса. Комсомольсько-молодіжний комсомольський загін у цих господарствах очолюють сівчарі комітету комсомолу Катерина П'ятикова, Наталія Овчинникова, Віктор Озерний.

За минулий тиждень комсомольці колгоспу «Прогрес», наприклад, заготовили 268 тонн кукурудзи, а їхні ровесники із колгоспу імені Карла Маркса — 272 тонн.

Не припиняється сівчарство солом, заготовляють дискорослих трав.

А. ПОДОЛЯК.
Олександрійський район.

ТАМ, де степ зливається з обрієм, Тетяна помітила невиразну фігуру. Хто б це міг бути? Адже на цих широких просторах сьогодні господарює вона одна, Тетяна Клівер, вівчар колгоспу «Жовтнева революція». Мав підійти напарник Григорій Олександрович Лук'яненко, але його характерну постану вона пізнала б здалеку. Здається, жінка. Пішла на зустріч. Нарешті роздивилася: Степанида Никифоровна Симонова. Мимоволі прорвався шепіт: «Мамо...»

доля її супроводить до хати...

— Підеш за мене? — запитав тоді стіха Федір...

АЛЕ ЧОМУ так поспішає Степанида Никифоровна? У серце закралася тривога: в селі — чотирирічний Сашко. Невже з ним що? Та, побачивши сяюче обличчя названої матері, заспокоїлась.

— Танцюй, Тетяно!

— Лист від Федора?

— Ні, краще...

— Не мучте, Степанидо Никифоровно...

— Сам прийшов!

Наче вихор підхопив Те-

МОЛОДІ

ВІВЧАРІ

ГВАРДІЙЦІ П'ЯТИРІЧКИ

Мати. Найсвітліше і найтепліше слово. Степанида Никифоровні довелося замінити дівчині матір. Вітм, Тетяна з повним правом може вважати себе дочкою колгоспу...

Узнавши ситуацію, що склалася в дівчині вдома, секретар парткому господарства Олексій Лаврентійович Макаренко запитав:

— Підеш, Тетяно, жити до Степаниди Никифоровни?

Задумалась. На очах з'явилися слюзи. Доля... З рідної домівки йти до чужої людини. Але вдома вона жити не хоче. Мати давно вже не може виховувати її. А вчитися треба. Хай проклята буде та перша чарка, якою мати припекла рану, завдану невдалим життям.

— Треба йти, — було тиха відповідь.

Уникала співчутливих поглядів друзів. Адже вона не сирота, он яка в неї рідня — цілий колгосп. Він і годус її, і одягає так, щоб не помічала різниці між собою і однокласницями. Уважно стежив за її успіхами в навчанні секретар партійного комітету. Взяли над дівчиною шефство колгоспні комсомольці.

Спливли роки. Відзвеніла музикою, відхвилював дівоче серце випускний бал. «Ось і доросла вже, ось і самостійна», — думалося Тетяні. Йшла неспішно додому — до Степаниди Никифоровни, і рожева вранішня зоря казкого висвічувала її святкову сукню. Йшла мовчки, і теж безмовно крокував поруч Федір Клівер. Мабуть, то

тану. Та, пробігши з десяток метрів, схамулася. На кого залишити отару? Не на стареньку ж Степаниду Никифоровну.

— Не поспішай, дитино, — вгадала думку Степанида Никифоровна. — Зараз сам приїде. Та он же й він.

Із-за переліска з'явився військовий — стрункий, підтягнутий, молодий чоловік. І Федір, і не Федір.

— Відслужив?

— ВІДСЛУЖИВ. Будемо знову разом...

...Невже це було так давно? Тетяна тоді мовчки опустила повіки. Федір зрозумів: згодна. Потім разом вибирали життєву стежку. Колгосп «Жовтнева революція» спеціалізується на виробництві вовни. Отже, вівчарство? Обоє зійшлися на цьому, взяли доглядати отару. Були зразу і невдачі, по часі з'явилися успіхи, премії, місця в президії. «У мене є все, — раділа Тетяна, — чоловік, син, улюблена робота. Я шаслива».

А ось і настав час її Федору до армії. Проводжаючи, співала: «Нет войны, вы вернетесь живые...», а серце шеміло. Побуде чоловік серед людей, побачить світ, і, може, не захоче повертатися в село до отари?

— Та ніколи цього не буде, — запевняв молодого дружинку. — Тут моє життя. Пиши, Тетяно.

І вона писала.

«...Отару доглядаємо разом з Григорієм Олександровичем Лук'яненком, ти його знаєш, Федю, досвідчений чабан, наставник. Багато чого навчив мене. Як тобі слухається?»

«...Федю, любий! Наша

отара збільшилася, в ній зараз 1100 голів. Доглядати важче, але ми з Григорієм Олександровичем справляємося. Сашко вже пробує писати татові листа, передає привіт».

Деякий час солдат одержував листи рідше, ніж завжди. Сумував, хоч і знав, що взимку у Тетяні найгарячіший час: починається окіт овець. Недосипала. Адже доводилося інколи приймати за ніч посто і більше ягнят. У таку пору чабанам не до сну. Про все це писала Федору.

«...Зробили все якнайкраще. Ягнята всі живі, бадьорі. Знову буде приріст в отарі. Втомилась, звичайно, але на душі радісно. Привіт від Сашка».

ЛЮДИНА неозбидна роботу чабана уявляє приблизно так: гуляй собі на свіжому повітрі, пісні співай або на дуду грай. Віця — тварина спокійна, далеко не побіжить та й від отари не любить відбиватися. А якщо й відійде яка вбік, варто подати собакам сигнал, і вони вмить приведуть «по-рушницю», до порядку.

Але скільки Тетяна спеціально навчала цих собак, щоб тепер вони стали вірними помічниками!

Ніби і залишається тепер тільки вдало вибрати пасовища, щоб вдосталь напасити отари. Особливо добрий корм для овець на стерні. Отож Тетяна завжди в курсі ходу живих робіт у колгоспі, знає, де і коли віджинували, де і коли орятимуть. Тому й віці у неї — любово глянути. А сита віця звісно, дає більше вовни і кращої якості.

Але скільки можна отак «гуляти» на свіжому повітрі і співати пісень? Дендва — чи роки? Потрібно справді міцна любов до вівчарської професії, щоб вибрати її на все життя.

Тетяні є чим похвалитися перед чоловіком. Вона з честю тримає сімейну чабанську марку Кліверів: від кожної вівці одержала по 4,6 кілограма вовни, стала переможницею змагання молодих чабанів Новгородківського району. Райком комсомолу нагородив її Почесною грамотою та цінним подарунком.

— ... Будемо разом, Тетяно, доглядати отару.

В. ШАРІЙ,
член Спілки журналістів СРСР.

Колгосп «Жовтнева революція»
Новгородківського району.

ЦЕ — КРИЛА СИЛИ І КРАСИ

Юнаки і дівчата області
відзначили Всесоюзний
день фізкультурника
масовими стартами на
міських і сільських стадіонах.

НА МІСЬКИХ АРЕНАХ

Цілий день на стадіоні спортклубу «Зірка» змагалися волейболісти і багаторборці ГПО. Найбільш масовими були поєдинки з легкої атлетики. У них взяли участь представники всіх авангардських колективів фізкультури.

А на Новомиколаївському ставку кировоградці

спостерігали, як змагаються любителі веслування на байдарках і каное.

У парку культури і відпочинку імені В. І. Леніна в суботу відбувся великий спортивний вечір — з творчими звітами перед трудящими обласного центру виступили фізкультурні активісти обласної Ради ДСТ «Авангард».

НА ПРИЗИ

«МОЛОДОГО КОМУНАРА»

У святковій програмі суботнього дня були старти велогонки школярів, у якій взяли участь юні спортсмени багатьох областей України. Після десятикілометрової індивідуальної гонки на Знаменському шосе велосипедисти зібралися в обласному центрі на площі імені С. М. Кірова. Тут відбулося урочисте відкриття змагань. Звідси дано старт

50-кілометровому критеріуму вулицями міста. До десяти проміжних фінішних пунктів треба було примчати якнайшвидше учасникам велогонки. На більшості етапів вперше лідирував майстер спорту з Кіровограда Вадим Шкуро. Перший приз — його.

Попереду групові команди гонки на шосе.

ПРИВІТАЛА ВЕЛИКА АНДРУСІВКА

Голова колгоспу імені Леніна В. І. Земляний давно так не спішив на стадіон. Зранку в нього були невідкладні справи на польовому стані тракторної бригади — закінчувалась генеральна перевірка готовності механізмів до осіннього комплексу робіт. Але хотілося побувати і на відкритті спортивного свята. Тільки б устигнути...

А тут, біля шкільного саду, де обладнано спор-

тивні майданчики, вже збирались люди різного віку — кращі спортсмени з усіх сіл Світловодського району. Шикувались команди футболістів і волейболістів, багаторборців ГПО. Попереду в колоні фізкультурників — вихованці міжколгоспного піонерського табору і прапороносці. Духовий оркестр виконує спортивні марші.

(Закінчення на 3-й стор.).

100

РУКУ,

РОВЕСНИКУ

СВЯТО

Що не кажіть, а 1300 років — це солідно. Болгарія ж у цьому віці — квітуча і молода. Країна троянд і сонця, владна будь-кого зробити співцем і поетом.

У Толбухіні йшла маніфестація молоді міста на честь свята слов'янської письменності, болгарської народної освіти, соціалістичної культури. Розмаїття кольорів, квітів, прапорів, піснi. Музикою, здавалося, відлунувало й високе небо.

Я був свідком багатьох урочистих подій. Толбухінська маніфестація зворушувала: ніде й ніколи я ще не бачив стільки дітей. Наскінчений політ ко-

Розповіді про дружбу

лон. Юнаки й дівчата в національному вбранні в робочих спеціалках, у спортивній формі. Потім колона школярів. Далі йдуть вихованці дитсадків. Знову школярі, за ними знову найменші... Тупцяють ніжками, щасливо сміються...

Високо над колонами пливе транспарант зі словами Г. Димитрова: «Діти — це ранок нашої соціалістичної Батьківщини». Несуть його молоді робітники, землероби, учні й малюки...

І подумалось: лише в одному такому древньому місті — стільки юні! Бути вічно молодим тобі, Болгаріє!

ДРУЖИТИ

І ЗМАГАТИСЯ

Заводи «Метал» і «Червона зірка» мають багато спільного. Дарма, що один — у болгарському місті

Генерал Тошево, а другий — в українському місті Кіровограді. Продукція випускають одну і ту ж: сільськогосподарські машини. Болгари надсилають на кіровоградські поля комбайни для збирання соняшників, а червонозорівці — сіялки болгарам.

І ще: на обох заводах колективи більшості цехів — молодіжні. А де молодість, там і пісні, радість, сміх. Пісня й здружила молодь двох підприємств. Приїхала якась до Кіровограда Цанка Цвєткова з «Метала», почула пісні червонозорівських дівчат у парку імені Леніна; попросила назичити... І поехала в Генерал Тошево радість знайомства, пагінець дружби, що з кожним роком виростає, сил набирає.

— А ми не тільки пісні привезли з Кіровоградщини, — сказав мені при зустрічі в болгарії директор промислово-таваринницького комплексу «Родопа» Койнов. — Найцінніша

— досвід організації роботи, що допоміг нам подолати відставання.

Молоді болгарські спеціалісти на запрошення кіровоградців побували на тваринницьких комплексах області, ознайомилися з роботою колективу Олександрійського м'ясокомбінату. За порадою олександрійців механізували виробництво, удосконалили технологію, запровадили матеріальне й моральне стимулювання.

Результат? Щорічно — 6-7 мільйонів левів прибутку.

— Тепер і змагатися можемо з олександрійцями, — каже секретар парторганізації комплексу Ангел Пезев.

І в нас, і в болгар тепер на порядку денному створення міжнародного клубу молодих тваринників...

ЛИСТИ

Лист був коротеньким — кілька слів. Але яких!

«Ви подаєте приклад великої дружби. Це допоможе вам у боротьбі за здійснення найсвітліших помислів і прагнень. Ваша діяльність є хай навіть маленьким, але вкладом у здійснення великої Програми миру».

І підпис: «Голова Комітету радянських жінок В. Ніколаєва-Горешкова».

Кого не окрилить такий лист! І кидіє Кіровоградської середньої школи № 14 відповіли на нього ділом. Вони внесли у Фонд миру 3 тисячі карбованців. Колектив школи нагороджений Почесною грамотою правління Радянського фонду миру.

Школа є колективним членом Товариства радянсько-болгарської дружби. Всі учні брали активну участь у вікторині «Чи знаєш ти Болгарію?» і посили призове місце. За це Генеральне консульство НРБ у м. Києві нагородило КІД школи № 14 бібліотечкою.

... У школу знову при-

шов лист. Написаний за дорученням Генерального секретаря ЦК Болгарської комуністичної партії Годзра Лівкова... А ще — із го портрет з автографом, сувеніри...

... Останній лист, який одержали в минулому навчальному році піонери Добрівської середньої школи від болгарських ровесників, був дзвінотий по ліку. Кідаці акуратно наклеїли його на цупкий папір і поклали на видне місце. І згодилися з пропозицією друзів провести в один і той же день вечір дружби.

Українські школярі присвятили його творчості видатного болгарського письменника Івана Вазова. Запросили керівників і передовиків місцевого колективу, який носить ім'я Георгія Димитрова...

«Уявляєте, якою була радість наших гостей, коли ми заспівали ваші пісні болгарською мовою?» — писали в листах добрівські піонери...

Л. ГЛАЗОВ,
заступник голови
правління обласного
Товариства радянсько-
болгарської дружби.

— НА ТВОЮ КНИЖКОВУ ПОЛИЦЮ —

БЕЗСМЕРТЯ
ПАМ'ЯТІ НАРОДНОЇДУМКИ, ВІДГУКИ,
РЕЦЕНЗІЇ

Поданг легендарного «Спартак» знову оживає на сторінках нової книги Михайла Канюки.

Тримав в руках невеличку, гарно оформлену книжечку, яка щойно з'явилася на полицях книгарень. На обкладинці — характерний малюнок воєнних літ: юнак, щільно вдягнувшись у темряву, наклеює на стіну аркуш паперу.

... Фашистські окупанти увірвалися в село. І ось уже стоять на сільській площі, схиливши голови, місцеві жителі, слухають незнайому мову. Перекладач викикує у натовп:

— Більшовицьких комісарів ніхто не ховає? А зброю? Якщо є, здати негайно! За зберігання зброї — розстріл...

І раптом чужинців змовкає на мить: з дахів двох протилежних хат, повернувшись до них, ударили кулемети! Німці кинулися павіткача. Ніби вітром здуло коменданта...

За це гітлерівці палили хати, забирали до чорних машин старих, жінок, дітей...

З цього епізоду починається хвилююча розповідь про боротьбу і героїчну загибель відомої піллі на всю країну підпільної комсомольської організації «Спартак» із села Красногірки Голованівського району. З першого дня окупації народилися у юнаків і дівчат села думка про помсту ворогові. Дум-

ка ця міцніла під враженням безприкладного подвигу радянських солдатів і офіцерів, які, стримуючи ворожий наступ, проявляли небачений героїзм. Немов казковий богатыр, промчав краєм на тачанці безстрашний майор Мікелей — майбутній Герой Радянського Союзу, — і вороти в паніці тікали.

«Прокотилася хвиля жорстокого бою під Красногіркою і загриміла, зашуміла десь далеко на сході. А на полі бою залишилися поранені радянські солдати, смертельні засів війни — зброя, патрони, гранати». Першими тут з'явилися дівчата Люба Римар, Даша Дубова, Олімпіада Волощук. Допомогали пораненим, черв'язували їхні рани. А хлопці зброю збирали, до бою готувалися. Невдовзі вдалося налагодити зв'язки з партійним підпіллям Гайворона, Голованівська. Розгоряється боротьба у тилу ворога. Летять під укіс ешелони з німецькими вокарами і награбованим майном, невидимі месники розповсюджують листівки з правдою про становище на фронтах, вивольють полонених радянських воїнів, знищують зрадників Вітчизни.

У книзі Михайла Канюки «Новість воєнних літ» (М., Політиздат, 1981) події тих років відтворені правдиво, на основі архівних документів і спогадів учасників. Вони

надають авторському текстові документальності, підсилюють емоційний настрій читача, що захоплюється мужністю юних героїв, їхньою вірою в перемогу. Не можна без болю в серці читати сторінки, де йдеться про страту юних спартаківців. Але як вони вмирали!

«Хата все палала, і у відбійській полум'я фаністи схопили спочатку Галичку, а потім і старшу — Олімпіаду. Вони стояли мовчки, з гордо піднятих головами».

— На коліна, на коліна! — крутяться перед сестрами Мусенко.

Але і в останню мить свого життя сестри не схилили голів перед зрадником. Олімпіада, побачивши наставлені на них дула автоматів, тільки вимовила:

— Хай живе...

Та не встигла закінчити. Автоматна черга поклатла обох сестер поруч з батьком...

Останніми словами комуніста М. І. Малої (вона сорнала діяльності «Спартак») були:

— Тримайтеся, дівчата! Прямо дивіться в очі цим катам. Адже вони нас бояться!

Книга заслуговує на те, щоб зайняти достойне місце серед творів, які освячують народний подвиг у минулій війні. Думається, що життя і мрії юних спартаківців не залишать байдужими сьогоднішніх комсомольців і піонерів. Герої «Спартак» загинули, але вони житимуть у пам'яті народній. У них юне учитемється патріотизму, любові до рідної Вітчизни.

Ю. МАТІВОС,
кременець,
м. Кіровоград.

ЦЕ — КРИЛА СИЛИ І КРАСИ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.).

Голова районної ради ДСТ «Колос» В. П. Гузенко вручає призи і грамоти інструкторам по спорту, кращим спортсменам, керівникам господарств, які дбають про розвиток фізкультури і спорту на селі. Серед нагороджених і Василь Іванович Земляний. Але він поки що в полі.

Хто ж оці гарні молоді люди? Іван Харитоненко — комбайнер колгоспу імені Володимира Ульянова. Він приїхав сюди разом зі своїм помічником Володимиром Савенком.

Перший гирьозик, другий має високі результати в тирі. І в полі зони оджигували швидше всіх. Гіж недарма довкола такі закличні слова на червоних полотнищах: «Спорт і труд поруч ідуть», «ГПО — твій помічник у праці і навчанні». Ось іще для спортсменів — з колгоспу імені Котовського. Обидва розрядники, обидва значківці ГПО. Це — шофер Микола Григуніч і колгоспний муляр Григо-

рій Ковальов. Микола зауважив:

— Аж не віриться, що так красиво. Ми ніякі не олімпійці, а нас вітають з духовними оркестрами, скільки приза, скільки нагород! І добре, що ми не забуваємо про спорт навіть тепер, коли гаряча пора в полі.

Виходять на волейбольний майданчик агротехнік колгоспу імені Чапаєва Григорій Хижняк, вихователка дитсадка Татяна Руденко, лісничий Олександр Козій. А з ними і голова райкому профспілки працівників сільського господарства В. Я. Самченко.

Найстарші на святі представники відділення райсільгосптехніки подружжя Л. М. Мамут та А. І. Сундуков. Їм вручено чи не найкращі призи. Ці вже літні люди понад сорок ліг регулярно займаються фізкультурою і спортом. Останні чотири роки — чемпіони районної ради ДСТ «Колос» з багатоборства ГПО, учасники обласних змагань.

Вивіз свою команду на волейбольний майданчик

майстер спорту Анаполій Виходець. А на футбольному полі команда Великої Андрусівки, взявши гору над спортсменами Подіржнього, вже атакує муніципальних футболістів. І теж везе на стійку на стадіон приїжджає В. І. Земляний. Він трохи стомлений, але веселий.

— Ох і гостей у нас! — сказав бадьоро і пішов до стрілецького тирю (там — столи, на яких кубки, призи). В. П. Гузенко вручила йому нагороду за турботу про колгоспних фізкультурників.

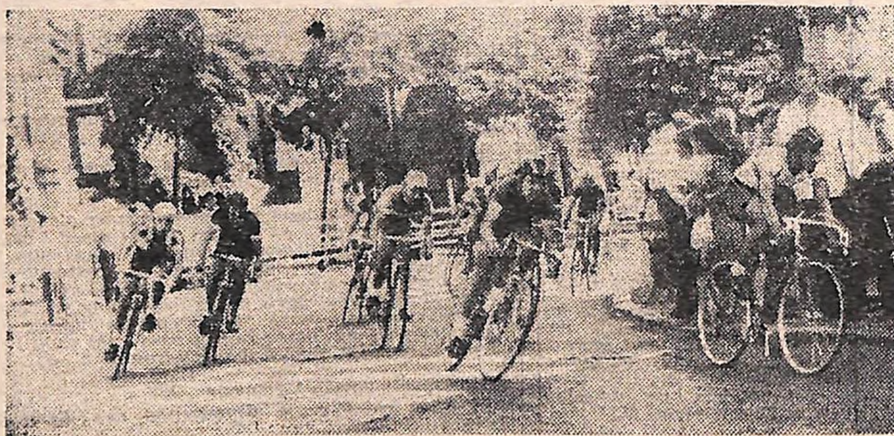
А потім триаали поєдинки багатоборців ГПО на стадіоні, на ставу.

Велика Андрусівка відзначала Всесоюзний день фізкультурника.

На фото: Нагороду переможцям критеріуму. В центрі — майстер спорту В. ШКУРО.

Учасники багатоденної велогонки школярів на призи «Молодого комунара» наближаються до чергового проміжного фінішу.

Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕНКА.

НОВИНКИ

ВОЕНИЗДАТ

«Ветерани в строю». Книга, написана полковником автором, розповідає про радянських ветеранів війни, їхні подвиги та боротьбу проти фашизму, про самовіддану працю на благо соціалістичної Вітчизни. Нариси, віднесені у книгу, присвячені діяльності радянського Комітету ветеранів війни, який об'єднує душі наших фронтівців на бороть-

бу за зміцнення миру, на успішне виконання планів розвитку народного господарства СРСР, на патріотичне та інтернаціональне виховання підліткового покоління.

ПОЛІТВИДАВ
УКРАЇНИ

Я. М. Кузнецов. От Днепр до Сана.
Автор книги був началь-

ником штабу партизанського з'єднання, який командував Герой Радянського Союзу генерал-майор М. І. Наумов. Він розповідає про рейди партизанів на територію тимчасово окупованої гітлерівцями Київщини, а потім в західній області України та Польщі, показує патріотичний і командирський талант радянських людей, що завдавали ударів ворогові по його базам і тилках пошукачів.

ВЕСЛУВАННЯ НА БАЙДАРКАХ І КАНОЕ

На чистих плесах Дніпра

Майя Шевченко, Едуард Соколов та Олександр Воженко тренуються в Новозархавському на базі районної ради ДСТ «Колос». Недавно вони повернулися з Дніпропетровська, де в складі збірної Ук-

раїни виступали на юнацькій першості Центральної ради сільських добровільних спортивних товариств веслування. Команда українського «Колоса» стала переможцем. Майя Шевченко у класі човнів

К-1 на 500-метровій була першою, в естафеті «срібло» завоював Олександр Воженко, таку ж нагороду одержав Едуард Соколов, який успішно фінішував на каное (500 м).

К. КОЛІСНИК.

